

Cho Trộn Cuộc Tình

Tác giả: DiemXua

Ngọc buông thả chiếc điện thoại và nước mắt bắt đầu rơi như thác đổ. Nhỏ Phượng, em của Phước, vừa phone tới cho biết Phước đã qua đời chừng một tiếng đồng hồ sau một vụ đụng xe trên freeway. Ngọc ngồi đó không biết bao lâu, nước mắt hình như đã khô ráo và ngoài kia, trời cũng đã về chiều. Phước người bạn trai đầu tiên của Ngọc đã vĩnh viễn rời xa nàng và không bao giờ trở lại. Ngọc vẫn ngồi yên lặng chẳng hề nhút nhít. Căn phòng trở nên tối om mà Ngọc chẳng buồn bật đèn. Ánh sáng lúc này đối với Ngọc thật là đáng sợ. Nàng sợ phải đương đầu với sự thật, với cái chết của Phước. Mới sáng nay Phước còn gọi phone cho Ngọc với bao nhiêu lời yêu thương nồng ấm và chàng còn hứa tối nay sẽ rước nàng cùng ăn cơm tối, vậy mà bây giờ chỉ còn mình Ngọc trong bóng tối, bó người trên chiếc giường đầy kỷ niệm mà hai đứa đã bao lần ân ái. Ngọc rơi vào giấc ngủ sau mấy tiếng đồng hồ mệt nhoài. Trong cơn mê, nàng thấy Phước đứng đấy chờ đợi nàng. Nàng với tay, với tay, hình ảnh Phước nhòe nhoẹt dần rồi mất hút. Ngọc vùng dậy, gào lớn:

- Phước, anh Phước, đừng bỏ em!

Mồ hôi nóng nực toát ra khiến Ngọc tỉnh giấc. Ngọc với tay tìm kiếm một vật gì, nàng cầm lên, đã tám giờ sáng. Ngọc uể oải cố gắng ngồi dậy nhưng chiếc đầu nặng trĩu khiến nàng hoa mắt và lao đảo rồi ngã quỵ xuống sàn nhà. Có tiếng chuông reo. Ngọc với tay chụp lấy chiếc phone.

- Hello! Hello!

Không có ai trả lời nhưng chuông vẫn cứ tiếp tục reo inh ỏi. Có tiếng đập thành thịch và tiếng của con gái:

- Ngọc, Ngọc, mày có nhà không Ngọc?

Ngọc buông cái phone xuống đất, gắng gượng bò về phía cửa. Với tay mở chốt. Lan đẩy cửa bước vào và nhìn thấy Ngọc trên sàn nhà, nàng chạy vội lại đỡ Ngọc.

- Ngọc, sao mày lại đến nông nỗi này? Chuyện gì đã xảy ra hờ Ngọc?

Ngọc níu lấy cánh tay Lan, thều thào:

- Anh Phước chết rồi Lan ạ!

Lan trợn mắt, hỏi dồn:

- Mày có lộn không Ngọc? Chết hồi nào và làm sao chết?

- Chết hôm qua trong một tai nạn xe cộ.

Chỉ có nhiều đó và Ngọc ngất đi trong vòng tay người bạn gái. Khi tỉnh giấc nàng thấy mình đang nằm trong bệnh viện.

Lan và còn có cả Phượng cùng ngồi đó. Vừa thấy Ngọc mở mắt, Phượng vội vàng bước lại cạnh giường:

- Chị Ngọc à! Chị không sao chứ? Anh Phước ành

Phượng chưa kịp nói dứt câu thì Lan đã húc nhẹ vào lưng Phượng, nàng vuốt mấy cọng tóc lòa xòa trên vầng trán Ngọc.

- Mày ráng giữ gìn sức khỏe nha. Nè ăn chút cháo, tao đút cho mày ăn. Còn nữa, mày phải uống hết ly nước cam này cho tao. Bác sĩ bảo nghỉ ngơi vài ngày là mày khỏe liền. Đừng suy nghĩ nhiều. Mọi chuyện để tao, còn Phượng nữa. Cứ yên tâm mà nghỉ ngơi nha.

Ngọc gật đầu vài cái rồi ngồi dậy. Lan đút cho nàng từng muỗng cháo mà nước mắt nàng cứ ứa ra theo từng hồi.

Phượng nắm bàn tay nàng xiết nhẹ, vỗ về. Ăn xong chén cháo, nhỏ Lan bắt nàng phải uống hết ly nước cam. Ngọc uống từng ngụm mà cảm thấy nước cam hôm nay đắng ngắt. Nàng cố uống cho hết để Lan và Phượng vui.

Ba ngày sau đó, thi hài của Phước được chôn. Ngọc khóc ngất. Nàng gói gém hình ảnh của hai đứa chụp chung rồi liệng xuống nệm mờ trước khi được lấp đất. Lan lấy vai Ngọc:

- Thôi! chúng ta về đi Ngọc. Anh Phước coi như đã yên nghỉ.

Phượng lại bên Ngọc nắm vài câu rồi chào Ngọc và Lan. Ngọc vẫn còn chưa muốn rời bước, nàng quỳ xuống bên mộ bia Phước, gào khóc. Lan bực mình:

- Ngọc à! Mày làm gì vậy chứ? Mọi người đã về hết rồi. Anh Phước cũng đã an nghỉ. Mày đừng vậy mà, anh Phước mà biết được sẽ buồn lắm. Mày hãy đứng dậy cho tao ... Ngọc ... Ngọc ...

Ngọc vùng dậy, hất mạnh tay Lan, hét to:

- Mày không hiểu đâu! đừng làm phiền tao, tao muốn được yên tĩnh bên anh Phước. Mày về trước đi.

- Tao biết giờ phút này mày đau lòng lắm nhưng mày hãy nghĩ cho mày, nếu không nghĩ cho mày thì hãy nghĩ cho ba má mày còn ở Việt Nam.

- Mày đi đi ... đi đi ... đừng làm phiền tao ... dứt ngay cho tao.

Lan bực dọc bỏ về hướng parking. Ngọc quỳ xuống bên mộ bia Phước.

- Phước! Anh đã hứa sẽ mãi bên em suốt đời, lo lắng cho em, sao giờ anh lại thất hứa, anh trả lời em đi Phước.

Ngọc khóc rất nhiều và ngồi bất động thật lâu cho đến khi nàng nghe có tiếng bước chân sào soạt và tiếng nhỏ Lan.

- Ngọc! Mình về đi Ngọc.

Ngọc gật đầu, đứng dậy rảo bước theo Lan.

Một năm trôi qua từ ngày Phước qua đời, Ngọc vẫn ít nói và tránh né mọi người. Chỉ có mình Lan mới gần gũi được với Ngọc. Lan thường kéo Ngọc đi chơi đây đó cho khuây khỏa tâm hồn. Phượng, em gái của Phước, lâu lâu cũng ghé thăm Ngọc nhưng Ngọc ưa tránh né Phượng. Có lẽ nàng không muốn hay là nàng sợ nhìn thấy Phượng, giống

như đang nhìn thấy Phước. Phước có nhiều nét rất giống Phước.

Tiếng nhỏ Lan lạnh lạnh bên đầu giấy điện thoại:

- Ngọc nì! mày sửa soạn và thầy đồ, xí tao tới rước mày hén.

Ngọc không muốn đi nhưng lại không muốn làm Lan cụt hứng:

- Ủ, tao chờ mày.

Lan đưa Ngọc tới nhà một người bạn gái cùng trường dự sinh nhật của cô ta. Lan giới thiệu Ngọc với Thùy (tên cô bạn gái ấy), rồi kéo Ngọc hòa vào đám đông. Ngọc cảm thấy không khí thật ngọt ngào, chả có chút hứng thú mà đùa giỡn. Nàng rí vào tai Lan:

- Tao ra hành lang hứng gió, mày cứ chơi vui đi nghen.

- Vui mà, sao mày lại bỏ đi.

- Tao thấy không khí ngọt ngào quá.

- Mày có sao không? Muốn tao đưa mày về không?

- Tao không sao, ra kia gió thoáng, tao khỏe liền.

- Vậy, chút nhớ chờ lại ăn bánh sinh nhật nhỏ Thùy nha.

- Ủ.

Đang miên man trong dòng suy tư thì chợt có tiếng người phía sau:

- Chào cô bé.

Ngọc quay lại, tròn mắt nhìn người con trai rồi mỉm cười đáp lời:

- Chào.

- Anh tên Thuận, còn cô bé tên gì?

Ngọc lắc đầu vài cái để trở lại với cái hiện tại. Thì ra nàng ngỡ người con trai trước mặt là Phước vì lần đầu quen nhau, Phước cũng có cái kiểu chào hỏi y chang như thế. Nụ cười tắt lịm thay vào một khuôn mặt trầm tư của Ngọc.

- "Ngọc", nàng đáp gọn lỏn.

- Tại sao trong kia vui nhộn mà Ngọc không vào đấy, ra đây đứng một mình, không lẽ có tâm sự à?

Ngọc hơi khó chịu với cái tò mò của người con trai. Nàng đáp cộc lốc:

- Không có tâm sự gì cả.

Vừa lúc ấy nhỏ Lan tới kịp thời giải vây cho Ngọc. Nó nhìn Ngọc rồi nhìn Thuận.

- Hai người quen nhau à?

- Vừa mới quen thôi Lan.

Vậy để Lan giới thiệu nha:

- Đây là anh Thuận, anh trai của Thùy, còn đây là Ngọc, bạn thân của Lan. Thôi chúng mình vào ăn bánh sinh nhật của nhỏ Thuỳ đi.

Lan kéo Ngọc vào nhà. Thuận cũng theo sau.

Một tuần sau ngày sinh nhật Thùy. Lan rủ Ngọc đi picnic với đám bạn cùng trường. Ngọc từ chối, viện cớ bận học bài, và bận viết thư về cho ba má ở Việt Nam. Nhỏ Lan không buông tha:

- Ngày mốt còn được nghỉ, mày tha hồ mà học bài và khối thì giờ mà viết thư về cho ông bà già mày. Ngày mai nhất định mày phải đi picnic với tao. Tao không muốn mày cứ ở nhà cô đơn mãi. Đi chơi cho vui, nhất định vậy nha.

Nó không cho tôi một cơ hội để từ chối, nó bye rồi gát phone thật lẹ.

Sáng hôm sau, Lan đến thật sớm trong khi Ngọc còn đang ngủ. Ngọc mở cửa cho Lan vào và chui vào phòng tiếp tục ngủ. Lan chạy vào kéo Ngọc.

- Dậy đi mày. Bộ mày quên hôm nay mày có hẹn đi picnic với tao à?

- Thôi! mày đi đi, tao không đi đâu.

- Đâu có được, nhất định mày phải đi.

Ngọc uể oải bỏ dậy đi vào phòng tắm sửa soạn. Nửa tiếng sau đó, Ngọc bước ra. Lan đang ngồi ngoài sofa xem tivi. Nó suýt soa.

- Cô Ngọc nhà ta hôm nay đẹp quá ta.

Ngọc dấm nhẹ vào vai Lan:

- Thôi đi bà, ghẹo người ta hoài.

Cả hai cùng cười bước ra xe.

Vừa đến chỗ hẹn, nhỏ Lan đã nhí nhảnh:

- Xin thông báo cho các bạn biết, hôm nay tớ mời được một hoa hậu của vùng thung lũng hoa vàng, đó là cô Ngọc.

Ngọc đi bên cạnh Lan, mặc cỡ cuối gằm mặt xuống đất. Có tiếng con trai:

- Chào cô bé.

Ngọc ngược mặt lên, thì ra là hân. Lan liếc Ngọc rồi đẩy Ngọc về phía Thuận.

- Lan giao Ngọc cho anh. Chăm sóc chu đáo nhé! Mất một cọng tóc là anh biết tay Lan.

Ngọc xoay lại níu tay Lan.

- Lan! mày

Lan không cho Ngọc nói dứt câu, nó chạy về phía đám bạn đang tụ tập chỗ thức ăn. Ngọc đứng yên tại chỗ, mắt ngó xuống đất.

- "Ngọc! Bộ anh đáng sợ lắm à!", Thuận cất tiếng.

Ngọc lắc đầu rồi theo Thuận tiến về phía lũ bạn.

Suốt buổi picnic, Thuận lo lắng cho Ngọc từng tí. Chàng lấy đồ ăn, nước uống mời Ngọc. Ngọc chỉ ngồi mắt xa xăm

nhìn về phía biển. Sự hiện diện của Thuận trong lúc này chỉ khiến cho Ngọc càng thêm nhớ Phước. Nàng đâm ra trầm tư, rồi giam mình sau cây cổ thụ, chả để ý đến đám bạn đang nô đùa.

- "Ngọc đang nghĩ gì đó?", Thuận hỏi.

- Chả nghĩ gì cả.

Từ ngày Phước mất, Ngọc chả bao giờ đem tâm sự của mình kể với bất cứ ai ngay cả Lan. Nàng tự nhốt mình trong một khung lòng kín. Đã bao lần nàng tự tìm cái chết nhưng hình ảnh cha mẹ già còn ở Việt Nam khiến nàng không thể đứng vững mà ra đi được. Nàng sống vì cha mẹ nàng, chứ đối với nàng, cuộc đời này chả còn gì cho nàng phải luyến tiếc từ ngày nàng hay tin Phước qua đời.

Tiếng Thuận lại cất lên bên tai Ngọc.

- Anh biết Ngọc đang có tâm sự. Có thể nói cho anh nghe được không?

- Ngọc chả có tâm sự. Anh đừng đoán mò.

Ngọc đứng lên, bước về phía Lan, tránh cái nhìn tò mò của Thuận.

- Mình về được chưa Lan?

- Còn sớm mà, mày làm sao vậy? Anh Thuận bắt nạt mày à?

- Không! Tao chỉ thấy không được khỏe.

Lan sờ tay lên trán Ngọc.

- Trán mát rượi, đâu có bệnh. Mày muốn về, tao nhờ anh Thuận đưa mày về. Tao muốn ở chơi thêm chút nữa.

Ngọc chưa kịp nói thì Lan đã gọi Thuận.

Con đường đầy nhựa cát đưa Ngọc và Thuận ra khỏi khu picnic. Trên đường về, Ngọc và Thuận chả ai nói với ai lời nào. Ngọc chả để ý đến Thuận. Nàng chỉ mong sao cho mau về đến nhà. Thuận chả dám hỏi Ngọc thêm lời nào vì dù có hỏi Ngọc cũng chả thổ lộ. Đến nhà, Ngọc cảm ơn Thuận rồi bước vội vào trong.

Thấm thoát đã ba năm trôi qua từ ngày Phước mất. Thuận và Ngọc trở thành bạn bè. Thuận thường ghé nhà Ngọc giúp nàng sửa chữa những việc lặt vặt. Thuận rất tốt với Ngọc. Ngọc cũng biết thế.

Có một lần Thuận đang loay hoay sửa công tắc điện cho Ngọc, Ngọc cứ ngỡ Thuận là Phước, nàng nhìn Thuận không chớp mắt cho đến khi Thuận lên tiếng:

- Ngọc ơi! Lấy dùm anh cây kềm.

Ngọc chột như tỉnh cơn mơ.

- Ừ! Ngọc đi lấy ngay.

Đã ba năm rồi, Ngọc vẫn không thể quên được Phước. Hình ảnh của anh đã chiếm ngự trong Ngọc quá sâu đậm. Ngọc không thể xóa nổi hình bóng anh ra khỏi tâm tư, ra khỏi trái tim. Ngọc đã khước từ tình yêu của Thuận khi Thuận ngỏ lời và đó là lần đầu tiên Ngọc tâm sự cho Thuận biết nỗi lòng của mình.

- Ngọc cảm ơn sự lo lắng và tình yêu của anh đối với Ngọc. Nhưng Ngọc không thể quên được mối tình đầu. Ngọc không thể quên được Phước. Xin anh hiểu cho Ngọc và đừng trách Ngọc.

Nhỏ Lan là người đầu tiên chạy lại nhà Ngọc khi hay tin Ngọc khước từ tình yêu của Thuận. Nó khuyên Ngọc đủ điều nhưng vô hiệu. Rồi Phượng, em gái của Phước, cũng đến. Họ khuyên Ngọc nên quên Phước và cho chính mình một cơ hội để làm lại từ đầu. Cuối cùng tất cả điều thất bại. Ngọc vẫn cố hủ, vẫn quyết định giữ trọn cuộc tình giữa nàng và Phước.